

## Durerii... ce-a rămas

Geocosynus

---

DURERII... CE-A RĂMAS

lui Ion N. Oprea

Ce ai cu mine, Doamne,  
de mă lovești mereu,  
doar în genunchi cu Tine,  
sunt iar, și iar, doar eu?

Mă-nchin în taină mare,  
știi că m-ascuți ades,  
de ce mă tot lovești,  
durerea să-mi dea ghes?

Mi-ai secerat iubita,  
tristețea să mă-nvingă,  
acum îmi iei copiii,  
ca inima să-mi plângă!

Nici lacrimi ochii mei  
nu au îndeajuns,  
mă-ntreb cu-ngrijorare,  
ce-am fost și ce am ajuns?

Din fericirea-mi plină  
de flori și de iubire,  
rămas-am doar cu spini,  
regrete și amăgire,

Rămas-am doar un duh,  
în oase și în carne,  
să mă tot lupt în van  
cu ale vieții cazne,

Rămas-am trist și gol,  
în suflet cu jar mare,  
măcar de s-ar sfârși,  
să-mi sune de plecare...

Să nu mai văd nimic,  
flacăra să-mi dispară,  
să nu mai fiu pe plac,  
durerii de ocară,

Să nu mai văd și cerul,  
ce pentru mine-i sânge,  
să văd a Ta lumină  
pe umăr că îmi plânge,

Să nu mă mai dai sortii,  
batjocură să-i fiu,  
să nu mai am apus,  
nici răsărit să știu!

Să nu-mi îngrop urmașii,  
strămoș - eu să le fiu,  
și lasă-mi, Doamne, dorul,  
să-mi fie chinul viu!

La ceas de înnoptare,  
închide ochii mei,  
să nu mai văd amarul,  
plânsul captiv în ei,

Să nu mai știu culoarea  
cea neagră și haină,  
pe care-n multul timp,  
am strâns-o la inimă,

Să nu mai curgă-n valuri  
lacrimi mai amare,  
să nu mai ascult valsul  
de jale din fanfare,

Să nu mai pot aduce  
pe lespezi ghiociei,  
te rog, Tu Bun fii, Doamne,  
vamă... ți-s anii mei!

Nu am strigat la Tine,  
nu te acuz nicicum,  
dar ai milă de mine  
în ceasul de acum!

Să-mi dai putere, Doamne,  
să-mi strig copiii toți,  
care-s acum la Tine,  
bătând la sfinte porți!

Tu le deschide, Doamne,  
și ia-i în grija Ta,  
și-n Raiul Tău frumos,

Tu îi prefă în stea

Și-arată-mi-i și mie  
în fiecare seară,  
să mă înalț la ei,  
în visul meu de ceară,

Aprinde-i sus, pe cer,  
Luceferi între stele,  
coboare-n fapt de seară,  
în gândurile mele!

Îți mulțumesc, Slăvite,  
și iartă al meu glas,  
că ai făcut Lumină,  
Durerii... ce-a rămas!

GHEORGHE A. STROIA

Slobozia de Urechești, Bacău - 7 al lui Răpciune, 2019